

Biblická čtení:

Izajáš 50, 4: Hospodin mi dal jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci.

List Jakubův 3, 2-5a.9-12: Všichni přece mnoho chybujeme. Kdo nechybuje slovem, je dokonalý muž a dovede držet na uzdě celé své tělo. Dáváme-li koňům do huby udidlo, aby nás poslouchali, můžeme tak řídit celé jejich tělo. Nebo si představte lodi: Jsou tak veliké a jsou hnány prudkými větry, ale malé kormidlo je řídí, kamkoli kormidelník chce. Tak i jazyk je malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi. Jím chválíme Pána a Otce, jím však také proklínáme lidi, kteří byli stvořeni k Boží podobě. Z týchž úst vychází žehnutí i proklínání. Tak tomu být nemá. Což pramen z téhož zřídla vydává vodu sladkou i hořkou? Což může říkovník nést olivy nebo réva fíky? Právě tak nemůže slaný pramen dávat sladkou vodu.

Marek 8, 27-38: Ježíš se svými učedníky vyšel do vesnic u Cesareje Filipovy. Cestou se učedníků ptal: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a někteří za jednoho z proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš.“ I přikázal jim, aby nikomu o něm neříkali. A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat. On se však obrátil, podíval se na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z cesty, satane; tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“ Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej. Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život? Kdo se stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly.“

Ježíš a mluvení

Dnes jsem ze všech čtení vyrozuměla, že v nich hraje důležitou roli mluva-jazyk, tedy slova, věty, které používáme. O někom říkáme, že má vytříbený jazyk, někdo mluví spatra, z někoho lezou slova jako z chlupaté deky a někdo dokonce mlčí jako ryba. Pro křesťany bych jako nejpříhodnější úsloví vybrala - držet jazyk na uzdě, a stále mít na paměti, jak nebezpečným a zlým se může stát jazyk nástrojem (úd).

V knize Izajáš čteme o Služebníku a křesťané věří, že tam se už předhlašuje Boží služebník, který pak v dějinách přichází jako Spasitel, Kristus Pán, narozený v Betlémě Marii a Josefovi. Ten používá jazyk, aby jím zemdleného podpíral. Nejsou to jeho lidská slova, ale slova Hospodinova, kterým se každého jitra nejprve učí rozumět, aby je mohl předávat dál.

V dnešním evangeliu se Ježíš zeptal svých učedníků a ptá se dnes nás: Za koho je pokládán lidmi, ale pro nás mnohem důležitější je, za koho jej pokládáme my? Nejprve Petr jako mluvčí učedníků promluví tak, že i my jsme překvapeni. Nazve Ježíše Mesiášem, aniž tuší, a my ještě méně, co to slovo v Božím plánu spásy může znamenat.

Kdo je pro nás Ježíš? Kým je pro mě Ježíš?

Budeme křtít Igora s jeho dětmi, tak si společně promýšlejme, kde zatím s porozuměním Ježíše jsme. Budeme je přece křtít i ve jméno Ježíše Krista, musí to být tedy někdo hodně

důležitý.

Jako dítě jsem hodně zpívala a také jsem sledovala tehdejší zpěváky. Souzněly se mnou hodně písničky, jak je zpíval Waldemar Matuška, tak jsem si přála zpívat jako on. To jsem nedokázala, ale znala jsem spoustu jeho písniček (ne-li všechny) a sehnala jsem si desky, které kdy natočil. Sháněla jsem o něm informace, toužila jsem ho někde vidět nablízko, což se mi jednou podařilo. Na koncertu jsem seděla přece jen hodně daleko.

Pána Ježíše od dětství vnímám také jako člověka, o kterém mně vyprávěli příběhy z Bible, později jsem si je četla sama. Udivoval a stále mě udivuje, jak často překvapivě jedná. Je nepředvídatelný, a v té nepředvídatelnosti je vlastně předvídatelný. Na teologické fakultě studium Ježíše rozebíralo do nitky. Jistě, bylo to prospěšné, ale nesměl se v tom člověk ztratit. Neztratit tu dětskou touhu snažit se být jako on, protože je obdivovaným vzorem, kterému se chci podobat.

Později, ve chvílích životních zkoušek, krizí a nepřízně, se pak nějak nenápadně proměnil v Božího Syna, který je vlastně samotným Bohem. Když dnes k němu volám, tak někdy jako k Otci, Tatínkovi, jindy zase je mi tajemstvím, a tak k němu volám jako k Duchu – někdy svatému, většinou však je spojen s Kristem.

Ještě si řekněme, kde se pojmenování Kristus vzalo. O tom právě mluvil Petr, když Ježíše vyznal jako Mesiáše. Mešiach je hebrejské slovo, řecky se řekne Christos, latinsky Kristus. Původní význam znamená „pomazaný“. Není to Ježíšovo příjmení. Ježíš sám tomu pojmenování rozuměl se znalostí Starého Zákona, že se má stát trpícím Služebníkem. Židé si ho přáli prohlásit za pozemského vládce, který je osvobodí od nadvlády Římské říše. Úplně odlišné pochopení.

I my máme různé představy o tom, kdo byl a je Ježíš. Tak si v závěru řekněme: Víra ani křest neznamenají, že nám to vše bude jednou provždy jasné. Musíme si svůj osobní vztah s Ježíšem stále udržovat, pěstovat, rozvíjet. Nejlepším vyznáním není slovní vyhlášení, ale náš život, ve kterém se budeme snažit být v jednání a chování co nejlíže tomu, jak to o Ježíšovi čteme v Bibli, včetně toho, jak mluvil.

Ježíš je vtěleným Božím slovem (J 1,14).

Ježíš je „pravý Bůh“ a „pravý člověk“ (1J 5,20; 1J 4,2).

Ježíš je Zachránce, tedy Spasitel – můj i světa.

Naše životní směřování by mělo souznít s Velkým vyznáním církve: „Světlo ze Světla“ a “Život ze Života“.